

Arrest

nr. 96 107 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDERHEIDEN, die *loco* advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 mei 2011 een asielaanvraag indient. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 30 november 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2011 dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal van 30 november 2011. De Raad weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 75 781 van 24 februari 2012.

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 14 februari 2012 onontvankelijk. De verzoeker dient tegen deze beslissing op 26 maart 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 82 796 van 11 juni 2012.

Op 6 maart 2012 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven. Op 26 maart 2012 dient de verzoeker hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep op 11 juni 2012 verwerpt bij arrest nr. 82 795.

De verzoeker dient op 27 maart 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 28 juni 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 juni 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om deze niet in overweging te nemen.

Op 22 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 27 maart 2012 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die op 10 september 2012 ter kennis gebracht wordt. Op dezelfde dag ontvangt de verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Art. 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag dd. 27.03.2012 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: (...). Dat na woonstcontroles uitgevoerd door de Lokale Politie van Charleroi op 06.07.2012, 08.07.2012 en 11.07.2012 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde de aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van de medische regularisatie om de volgende redenen :

“ In de aanvraag dd 27.03.2012 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven : (...) (Charleroi). Dat na woonstcontroles uitgevoerd door de Lokale Politie van Charleroi op 06.07.2012, 08.07.2012 en 11.07.2012 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. ”

1) Dat verzoeker echter nog steeds op het opgegeven adres woont ;

Dat mocht hij er niet wonen, hem ook de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou kunnen overhandigd geweest zijn ;

2) Dat de eigenaar / huisbaas van verzoeker trouwens bevestigt dat verzoeker dit huis nog steeds huurt en bewoont (stuk 2)

Dat de controles blijkbaar onzorgvuldig zijn gebeurd ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing ten onrechte heeft genomen ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet afdoende motiveert waarom verzoekers aanvraag tot om machtiging tot verblijf te krijgen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geweigerd werd;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat verzoeker om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en bovendien de uitvoering van de beslissing zou geschorst worden."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Hij stelt dat hij wel verblijft op het in de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing aangegeven adres. Ter staving voegt hij een attest toe opgemaakt door de verhuurder van het appartement en stelt hij dat, indien hij niet op het opgegeven adres had gewoond, de thans bestreden beslissing niet aan hem had kunnen ter kennis gebracht zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De naleving van deze plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522)

De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt het motief vervat in de thans bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de reden die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Uit het administratief dossier blijkt dat het woonstonderzoek, zoals is aangegeven in de thans bestreden beslissing, drie maal negatief was.

Het gevoegde attest van de verhuurder van zijn appartement, zonder dat overigens daaraan een huurcontract werd toegevoegd die de hoedanigheid van verhuurder zou bevestigen, noch het feit dat de thans bestreden beslissing aan verzoeker kon worden ter kennis gebracht, volstaan op zich om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze of op grond van een incorrecte feitenvinding tot de thans bestreden beslissing is gekomen door zich te baseren op het negatief attest van woonstcontrole.

Het middel is niet ernstig."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

2.4. De vereiste dat een vreemdeling in het Rijk dient te verblijven teneinde een beroep te kunnen doen op de procedure die vervat is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet *“zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”*, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Opdat verzoeker in België een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg effectief vereist dat verzoeker “verblijft” in België

De Raad merkt voorts op dat artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet aldus voorschrijft dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dat artikel het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België moet bevatten: *“De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.(....)”*

Voorts bepaalt artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dat:

*§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...)*

*1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
(...)”*

2.5. Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat het de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of deze voorwaarde is vervuld, met name na te gaan of verzoeker effectief in België verblijft door het opgegeven adres van effectieve verblijfplaats in België te controleren. De controles naar de effectieve verblijfplaats gebeuren door de lokale politie.

2.6. Blijkens het administratief dossier deelde verzoeker het volgende mee in zijn aanvraag van 27 maart 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet: *“verblijvende te 6010 COUILLET, (...)”*.

2.7. De bestreden beslissing is gebaseerd op de motivering dat *“ Dat na woonstcontroles uitgevoerd door de Lokale Politie van Charleroi op 06.07.2012, 08.07.2012 en 11.07.2012 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft.”*

De verzoeker voert aan dat hij nog steeds op het opgegeven adres woont. Dat zou blijken uit het feit dat hij de bestreden beslissing ontvangen heeft en uit een brief van de eigenaar of verhuurder die bevestigt dat de verzoeker het appartement nog steeds huurt. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of de woonstcontroles onzorgvuldig zijn uitgevoerd, zoals de verzoeker betoogt. Ter zitting verduidelijkt de verzoeker dat zijn huurbaas steeds verhindert dat de politie een woonstcontrole kan uitvoeren.

2.8. De verwerende partij wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was om zich te baseren op het negatief attest van de woonstcontrole, dat in het administratief dossier is opgenomen.

De Raad stelt evenwel vast dat het zgn. negatief attest van de woonstcontrole, of een ander verslag van de lokale politie van Charleroi, zich niet in het administratief dossier bevindt. Daardoor kan de Raad zich geen idee vormen over de tijdstippen waarop de lokale politie bij het opgegeven adres is langs geweest, welke bevindingen er werden gedaan en welke concrete elementen de lokale politie er toe hebben gebracht om te concluderen dat verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft.

2.9. Uit de argumentatie van verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing.

Bij gebrek aan dit stuk kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden welke vaststellingen er werden gedaan tijdens de woonstcontroles, waarop de oordeelsvorming van lokale politie van Charleroi is gegrond noch of deze oordeelsvorming op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze heeft plaats gevonden.

Evenmin kan er worden nagegaan of de beslissing van de gemachtigde steunt op correcte feitenvinding, noch of uit de inlichtingen waarover de gemachtigde beweert te beschikken wel de juiste conclusie getrokken werden op de vereiste zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze. Daar de verwerende partij deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES